

Arrest

nr. 175 954 van 6 oktober 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 4 oktober 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 september 2016.

Gelet op de artikelen 39/77/1 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 oktober 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 oktober 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL loco advocaat M. SAMPERMANS en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde de Marokkaanse nationaliteit te hebben en van Berber-origine te zijn. U verklaarde afkomstig te zijn uit Tazaghine. U heeft één broer, M. (...). Uw moeder zou 23 jaar geleden overleden zijn. Uw vader zou vervolgens hertrouwd zijn met B. H. (...), met wie hij nog drie zonen kreeg. U en uw broer M. (...) zouden na het overlijden van uw moeder bij uw grootmoeder gaan wonen zijn. Een 16-tal jaar geleden zou uw broer M. (...) Marokko verlaten hebben en naar België zijn afgereisd. Hij heeft ondertussen de Belgische nationaliteit.

In 2007 zou u in Nador gehuwd zijn met B. N. (...), een Belg van Marokkaanse origine. Na jullie huwelijk zou N. (...) naar België zijn teruggekeerd en de procedure ‘gezinshereniging’ hebben opgestart. In april 2008 reisde u legaal naar België. U vestigde zich bij uw echtgenoot maar hij zou uw goud hebben afgenomen, u hebben mishandeld en misbruikt. Een tweetal maanden na uw aankomst in België zou u bij uw broer M. (...) gaan wonen zijn. In 2010 – 2011 zou ook uw vader vanuit Marokko

naar België zijn gereisd. Hij verblijft hier tot op heden bij uw broer. Begin 2013 zouden u en N. (...) officieel gescheiden zijn.

Begin 2013 zou u via uw vriendin H. (...) in contact gekomen zijn met haar broer A. L. (...). Jullie zouden een relatie begonnen zijn en sinds eind augustus 2013 zouden jullie samenwonen. Een drietal maanden geleden zou u via F. M. (...), een Marokkaanse vrouw die in Marokko bij u in de buurt woonde en thans in België haar zoon kwam bezoeken, vernomen hebben dat er in Marokko over u geroddeld werd. Buren van in België zouden naar uw stam gebeld hebben en hen hebben ingelicht dat u ongehuwd samenwoont met A. (...). Uw stam alsook uw ooms in Marokko vinden dit een schande en willen u hierom vermoorden. Uw halfbroers zouden u hebben laten weten dat u moet huwen met A. (...). Wanneer u een officiële huwelijksakte kan voorleggen zou u uw problemen in Marokko kunnen oplossen. U en A. (...) zouden hiertoe de nodige stappen hebben gezet en meermaals een verklaring tot "wettelijke samenwoning" hebben ingediend. Er zou telkens een negatief advies zijn afgeleverd daar er werd geoordeeld dat het een "schijnsamenwoning" betrof.

Daar u zich illegaal op het Belgisch grondgebied bevond werd u uiteindelijk begin juni 2016 bij u thuis opgepakt. Op 19 juni 2016 stond een repatriëring naar Marokko gepland doch deze diende te worden geannuleerd omdat u zich hiertegen verzette. Vervolgens werd een tweede repatriëring gepland op 9 augustus 2016. Deze werd uiteindelijk ook geannuleerd omdat u op 3 augustus 2016 een eerste asielaanvraag indiende bij de Belgische asielinstanties.

U verklaarde niet terug te kunnen naar Marokko uit vrees voor uw leven gezien u ongehuwd samenwoonde met A. (...). U merkte voorts nog op dat u niemand meer heeft in Marokko bij wie u terecht kunt. Ter staving van uw eerste asielaanvraag legde u volgende documenten neer : een kopie van uw Marokkaanse identiteitskaart, kopieën van een aantal pagina's uit uw Marokkaans paspoort en een attest van de gemeente Tazaghine ter staving van het feit dat u in Marokko geen opvangnet meer heeft.

Op 23 augustus 2016 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Een nieuwe repatriëring werd gepland op 24 september 2016. Ook deze repatriëring werd evenwel geannuleerd omdat u op 23 september 2016 een tweede asielaanvraag indiende bij de Belgische asielinstanties. U baseert zich hierbij op asielmotieven die u reeds aanhaalde bij uw vorige asielaanvraag. Nadat u uw negatieve beslissing van het CGVS had verkregen en vernomen had dat u gerepatriëerd zou worden, zou u een vriend in Marokko telefonisch gecontacteerd hebben. Deze vriend zou u verteld hebben dat uw familie u wilde vermoorden indien u terugkeerde naar Marokko en dit omwille van uw relatie en uw levenswijze in België. U legt geen documenten voor ter staving van uw asielaanvraag.

B. Motivering

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw asielaanvraag niet in overweging genomen kan worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een meervoudige asielaanvraag bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de commissaris-generaal het asielverzoek niet in overweging.

In dit verband dient allereerst te worden opgemerkt dat uw vorige asielaanvraag door het CGVS werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus daar er geen enkel geloof kon worden gehecht aan uw asielmotieven. Verder oordeelde het CGVS dat u geenszins kon verduidelijken waarom u zich, indien uw voorgehouden problemen al enige waarheid zouden bevatten, niet elders in Marokko kon vestigen en wees het CGVS op het feit dat uit de beschikbare informatie waarover het CGVS beschikte bleek dat Marokko veel vooruitgang heeft geboekt in vergelijking met andere landen uit de regio wat betreft de gelijkheid tussen mannen en vrouwen. De "Mouddawana" (familierecht) werd aangepast en in de beschikbare informatie wordt melding gemaakt van het bestaan van verschillende organisaties die ondermeer juridische bijstand en psychologische begeleiding verlenen alsook opvang en onderdak voorzien voor vrouwen die niet naar huis kunnen terugkeren. Tevens wordt melding gemaakt van de mogelijkheid tot het volgen van een professionele vorming. Het feit dat dergelijke organisaties zich eerder in de grote(re) steden bevinden dan op het platteland, volstaat niet om te besluiten dat u, een Marokkaanse vrouw die ongehuwd samenwoonde met haar vriend, niet bij dergelijke organisaties zou terechtkunnen om uw leven in Marokko opnieuw op te bouwen. U bracht zelf ook geen elementen aan waaruit bleek dat u, indien nodig, ingeval van een terugkeer naar Marokko niet bij deze organisaties zou kunnen aankloppen. U ging niet in beroep tegen deze beslissing.

Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorige asielaanvragen en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt.

Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element in uw dossier voorhanden.

Uit het administratief dossier blijkt immers dat u naar aanleiding van onderhavige asielaanvraag geen bijkomende inhoudelijke verklaringen hebt afgelegd en evenmin nieuwe documenten of bewijsstukken hebt aangebracht die betrekking hebben op uw asielerzoek. U beperkt zich integendeel louter tot een blote verwijzing naar asielmotieven die u in het verleden hebt uiteengezet, met name uw claim dat u omwille van uw relatie en uw levenswijze in België vervolgd zou worden door uw familie. Het hoeft geen betoog dat het louter herhalen van ongeloofwaardig bevonden asielmotieven allerm minst volstaat om te besluiten dat er nieuwe elementen bestaan die de kans minstens aanzienlijk vergroten dat u alsnog in aanmerking zou komen voor internationale bescherming. Hierbij kan nog worden opgemerkt dat de telefonische gesprekken die u voerde met uw vriend in Marokko waarbij hij u waarschuwde dat u bij een eventuele terugkeer naar Marokko vermoord zou worden door uw familie klaarblijkelijk pas plaatsvonden na uw tweede asielaanvraag aangezien u uw asielaanvraag indiende om 16.00 uur op 23 september 2016 en de telefonische gesprekken volgens uw verklaringen in het kader van diezelfde asielaanvraag plaatsvonden op 23 september 2016 respectievelijk om 16.00 uur, 16.20 uur en 16.30 uur (schriftelijke verklaring meervoudige aanvraag-vertaling, punt 4.1)(bijlage 26quinquies 23/09/2016). Deze vaststellingen bevestigen enkel het ongeloofwaardig karakter van uw asielaanvraag.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

Bij gebrek aan nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt, moet de commissaris-generaal, in overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, op een met redenen omklede wijze oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.

Het CGVS merkt hierbij op dat het in het kader van de haar op grond van de Vreemdelingenwet toegekende bevoegdheid uitsluitend uitspraak doet over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij het beoordelen of een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel is de bevoegdheid van het CGVS bijgevolg beperkt tot een onderzoek van de elementen die verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen nieuwe elementen aan de orde zijn of door u zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een terugkeerbesluit naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel.

Wat de eventuele problemen betreft die geen verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, wijst het CGVS er op dat de Dienst Vreemdelingenzaken dienaangaande vastgesteld heeft dat voor wat de elementen betreft die u aangehaald hebt in het kader van andere verblijfsprocedures waarvoor DVZ wel verantwoordelijk is kan gesteld worden dat deze verblijfsprocedures allen werden afgewezen en er geen schending van artikel 3 EVRM werd aangetoond (bijlage 13quinquies 26/09/2016).

Bijgevolg dient dan ook besloten te worden dat er geen elementen voorhanden zijn waaruit kan blijken dat een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat uw asielaanvraag niet in overweging kan worden genomen in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet.

Uw aandacht wordt gevestigd op het feit dat tegen deze beslissing geen schorsend beroep kan worden ingediend aangezien u zich in een situatie bevindt zoals vermeld in artikel 39/70, 2e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing overeenkomstig artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet, aangezien u zich op het ogenblik van de kennisgeving van de beslissing in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in artikel 74/8 en 74/9 bevindt of ter beschikking bent gesteld van de regering."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroept verzoekende partij zich op de schending van artikel 3 EVRM, van artikel 10 van het EG Verdrag en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.2.1. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel of het overtreden rechtsbeginsel en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Daar waar verzoekende partij de schending opwerpt van "*artikel 10 van het EG Verdrag*" stelt de Raad vast dat verzoekende partij dit artikel louter citeert doch niet verduidelijkt op welke wijze dit artikel door de bestreden beslissing zou zijn geschonden. Verwijzend naar de definitie van een middel zoals hoger gesteld, is *in casu* dan ook geen sprake van een middel. Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk.

2.2.2. De Raad wijst erop dat de eerste asielaanvraag van verzoekende partij van 3 augustus 2016 door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 23 augustus 2016 werd afgewezen omdat geen enkel geloof kon worden gehecht aan de door verzoekende partij voorgehouden asielmotieven. Deze beslissing werd niet in beroep aangevochten. Gelet op het feit dat de desbetreffende beslissing niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werd aangevochten, moet deze als vaststaand worden beschouwd.

De Raad kan derhalve niet opnieuw uitspraak doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens voor zover er, wat verzoekende partij betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat verzoekende partij voor internationale bescherming in aanmerking komt.

2.2.3. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoekende partij haar onderhavige asielaanvraag steunt op het feit dat zij nog steeds niet naar haar land van herkomst kan terugkeren omwille van de problemen die zij aanhaalde in het kader van haar eerdere asielaanvraag.

2.2.4. De Raad is van oordeel dat verwerende partij in haar beslissing met recht heeft kunnen besluiten dat onderhavige asielaanvraag geen nieuwe elementen bevat die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet in aanmerking komt. De motieven van de bestreden beslissing vinden steun in het administratief dossier en zijn deugdelijk.

In haar verzoekschrift brengt verzoekende partij geen argumenten aan die de motieven van de bestreden beslissing op afdoende wijze kunnen weerleggen.

Waar verzoekende partij in haar verweer op summiere wijze het door haar voorgehouden asielrelaas herneemt en tevens artikel 3 EVRM citeert, wijst de Raad er vooreerst op dat het louter herhalen van de asielmotieven echter niet van aard is om de motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Het komt derhalve aan verzoekende partij toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar zij op voormelde wijze in gebreke blijft.

Voor wat betreft het louter citeren van artikel 3 EVRM wenst de Raad volledigheidshalve op te merken dat daargelaten de vaststelling dat de hij te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, § 1 van vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b van vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekster een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is. Uit hetgeen voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat verzoekende partij geen nieuwe gegevens heeft aangebracht naar aanleiding van haar tweede asielaanvraag die van aard zijn om de geloofwaardigheid van haar asielrelaas te herstellen. Derhalve kan verzoekende partij noch de

vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch de subsidiaire beschermingsstatus met toepassing van artikel 48/4, § 2, a en b van de voormelde wet worden toegekend. Door het louter citeren van artikel 3 EVRM toont verzoekende partij niet aan dat er wel degelijk nieuwe gegevens waren die noopten tot een andere beslissing dan deze in het kader van haar eerste asielaanvraag.

Aangaande het betoog van verzoekende partij dat door verwerende partij geen rekening werd gehouden met de feitelijke toedracht van het relaas en zij het geenszins noodzakelijk achtte om de reële situatie te onderzoeken, stelt de Raad vast dat verzoekende partij niet *in concreto* aanduidt met welke gegevens voorgelegd in het kader van de tweede asielaanvraag door verwerende partij geen rekening werd gehouden en evenmin verduidelijkt welk onderzoek concreet door verwerende partij had dienen te worden gevoerd, dat nog niet werd gevoerd in de behandeling van de eerste asielaanvraag. Derhalve kan ook dit verweer door de Raad niet worden gevolgd.

2.2.5. Gelet op het geheel van wat voorafgaat, treedt de Raad verwerende partij bij waar deze besluit dat verzoekende partij geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt.

2.2.6. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Verzoekende partij stelde een schriftelijke verklaring meervoudige asielaanvraag op *d.d.* 23 september 2016 en kreeg hierbij de gelegenheid bijkomende stukken aan te brengen (administratief dossier, stuk 6). De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier en op alle dienstige stukken. Op basis van deze gegevens werd geconcludeerd dat verzoekende partij in het kader van haar huidige asielaanvraag geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

Aangaande de bemerking van verzoekende partij dat er *“een evenwichtige beoordeling (had moeten zijn) van alle bij de beslissing betrokken belangen”* wijst de Raad erop dat het proportionaliteitsbeginsel, in de mate dat verzoekende partij een afweging wenst tussen de negatieve beslissing en de gevolgen van de verwijdering, onder deze vorm in onderhavige procedure niet aan de orde is. Het komt immers de verwerende partij in haar declaratieve opdracht enkel toe na te gaan of een vreemdeling voldoet aan de voorwaarden bepaald bij artikel 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet teneinde hem al dan niet de status van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Een beoordeling van de belangen van de vreemdeling of een afweging van deze jegens de belangen van het onthaalland ressorteert derhalve niet onder voormelde zeer specifieke declaratieve bevoegdheid van verwerende partij.

2.2.7. Het middel kan niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes oktober tweeduizend zestien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. I. VERLOOY,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

J. BIEBAUT